

Mahmut Yesari

İSTANBUL'UN

ANTIKA

TIP

LERİ

İSTANBUL'UN
ANTİKA TIPLERİ

MAHMUT YESARİ

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2019, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Editör: Mustafa Çevikdoğan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Dizgi: M. Atahan Sıralar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3929-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750739293

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

İSTANBUL'UN ANTİKA TİPLERİ

MAHMUT YESARİ

Derleyen ve yayına hazırlayan

Tahsin Yıldırım

MAHMUT YESARİ, 1895'te İstanbul'da doğdu. "Solak" anlamına gelen soyadını büyük dedesi hattat Yesari Mehmet Esat'tan almıştır. İstanbul Lisesi'nde ve Sanayi-i Nefise Mektebi'nde (Güzel Sanatlar) okuyan yazar, Birinci Dünya Savaşı sırasında Çanakkale Cephesi'nde yedek subay olarak savaşmıştır. Gazeteciliğe *Diken* dergisine karikatür çizerek başlamış, daha sonra kendini roman ve öykü yazmaya vermiştir. Eserlerinde Osmanlı'nın son, Cumhuriyet'in ilk yıllarında ortaya çıkan sosyal yapıya ve olaylara değinen yazar, günlük yaşamı ve insan ilişkilerini ustaca işlemiştir. Otuz yıldan uzun süre geçimini kalemiyle sağladıktan ve yüzlerce esere imza attıktan sonra 19 Ağustos 1945'te, Yakacık Sanatoryumu'nda veremden ölmüştür.

İçindekiler

Sunuş	11
Unutulmak	15
İSTANBUL'UN ANTİKA TİPLERİ	
Gazelhun Nimet Efendi	21
Baba Saffet	25
Bir Aşkın Tarihi	29
Dinle Beni	35
İmam Sadrettin	40
Dalaklı	44
Dayı	48
Haver Bey	52
Palavra Hasan	56
Sivrisinekler Kralı	60
Mardik Efendi	63
Mardik Reis	66
Bir Ada Sefası	72
Cemal Çavuş	76
Liyon	80
Koço Bey	83
Diğer Koço Bey	87

Akif Bey	91
Muhtar Bey	94
Garson Vahan!	100
Çinli Mahmut	103
4 No.lu Kiracı	108
Cavit Bey	112

KONAĞIMIZA GİRİP ÇIKANLAR

Bir Düğün Hatırası	119
Mustafendi Dayım	124
Müjgân Bacı	127
Ağzı Açık	132
Hacı Varvara	139
Akıllı Deli	142
Hacı Kamer Hanım	145
Suudi Bey	148
Ferhat Ağa	151
Fatma Molla	155
Resmihâl Kalfa	159

ARAMIZDA YAŞAYANLAR

Değişen Tipler	165
Bekçiler	170
Bekçi Baba	173
Mesut Çiftler!	177
Cins Adam	181

Sunuş

Osmanlı'nın son yılları ile Cumhuriyet'in ilk yıllarında değişimi gözlenen toplumun kültürü, tarihi, yaşantısı Ahmet Rasim, Sermet Muhtar Alus, Hüseyin Rahmi Gürpınar, Osman Cemal Kaygılı, Mahmut Yesari gibi birçok yazarın gündemine girmiştir. Bir geçiş dönemi insanı olan Mahmut Yesari de yaşadıklarını, gözlemlerini kaleme alırken devrin sosyal dokusunu, İstanbul folklorunu eserlerine malzeme yaparak geleneğin taşıyıcısı olmuştur.

İstanbul'da doğan Yesari (1895-1945), şöhret bulmuş hattatlarımızdan Mehmet Esat Efendi'nin torunlarından. Hat sanatında haklı bir yer edinen ailenin ferdi olarak sanatı, sanatçıyı doğduğu andan itibaren çevresinde gören ve hayata ona göre bakan yazar, Sanayi-i Nefise Mektebi'ne devam etmiştir. Buradayken askere yazılmış, Birinci Dünya Savaşı sırasında Çanakkale'de yedek subay olarak askerliğini yapmıştır.

Askerliğinin ardından çeşitli mecmualarda karikatürleri ve yazıları yayımlanan Mahmut Yesari, sonraki yıllarda hemen hemen edebiyatın her türünde eserler vermiştir. Metinlerinde hayattan alınmış romantik sahnelere yer vermiştir. Trajedilerle tiyatro sahasına girmiş, ardından yatkınlık duyduğu mizaha yönelmiştir. Akıcı, anlaşılır bir dille kaleme aldığı yüzlerce yazı, hayatının sonuna kadar yazdığı çeşitli dergi ve gazetelerin sayfaları arasında okuyucusunu beklemektedir.

Ömrü boyunca geçim sıkıntısı çekmesine rağmen kaleme hürmetten hiçbir zaman vazgeçmeyen Yesari, bir halk yazarı olarak toplumun her tabakasını gözlemlemiş, kendine has bir

üslupla kaleme almıştır. Farklı dinî ve etnik kökündeki kişilerinin dikkat çekici yönlerini, karikatüristliğinin de tesiriyle eserlerine yansıtmıştır.

İstanbul'un Antika Tipleri'ne Dair

Üç bölümden oluşan bu eseri hazırlarken Mahmut Yesari'nin gazeteler ve dergilerde kalan çeşitli yazılarından seçmeler yaptık. Eserin ilk bölümünde, 1928 yılında *İkdam* gazetesinde Arap harfli olarak yayımlanan ve kitaba da adını veren "İstanbul'un Antika Tipleri" başlığında kaleme alınan dizi yazı yer alıyor. İkinci bölüm yazarın ailesi ve çevresinde bulunan, konaklarına girip çıkanlara yer verilen yazılardan oluştu. Üçüncü bölüm ise "Aramızda Yaşayanlar" başlığı altında toplanmıştır.

Gerek kurguya dayalı gerekse gazetecilikten hareketle gözleme dayalı eserlerinde daha çok halk yaşantısı üzerinde duran Yesari, *İstanbul'un Antika Tipleri'*nde topluma göre "meşâhir-i meçhule"¹ olan tipleri anlatmıştır. "Tip" in en önemli özelliği, grubunun vasıflarını temsil etmesi ve onda bu özelliklerin abartılı bir şekilde bulunmasıdır. Yesari toplumun bir kesiminin numunesi olan antika tipleri, "(...) yazmak için, önce görmek gerekir. Hayatı, insanları ve tabiatı inceleyerek görmek. (...) Hayat, bildiğimiz hayat; insanlar, bildiğimiz insanlar; tabiat da bildiğimiz tabiattır. Bunlara göz yumamayız... Olay kahramanlarının, kahramanların etrafındaki tiplerin, ne kadar hayalî olsalar, yine hayatla ilgisi olması icap eder. 'Hayalî şahıs' diye bir şahıs yoktur ve bir anlam taşımaz. Hayalî şahısları da yine hayattan toplayacağımız zerrelere meydana çıkaracağız. Romanlarımdaki tiplerin hemen hepsi hayattan alınmadır. Onlar, küçük değişiklikler yaptığım için üzerlerine alınmazlar,"² sözleriyle ifade eder.

Mahmut Yesari, görüp tanıdığı "İstanbul'un Antika Tipleri"ni yalnızca tasvir etmemiş, onları sesleri ve ruh dünyala-

1. Bilinmeyen ünlü insanlar. (Y.N.)

2. *Yeniğün* dergisi 1934'ten nakleden Mahmut Yesari, *Türk Edebiyatı Türk Dili* dergisi, Temmuz 1964, s.154, s.646-647. (Y.N.)

rıyla başarılı bir şekilde anlatmıştır. Onların abartılarını da mizahi bir üslupla, anlatıcının gerçeğine bağlı kalarak vermiştir. *İstanbul'un Antika Tipleri*'nde Türkçenin zengin imkânlarını kullanmış, bazen gerçek anlamından uzaklaşmış kelimelerle sözlüklerde dahi zor bulunan argo kelimelere de yer vermiştir. Kahramanları mensup oldukları sınıfın ya da milliyetin ağzıyla konuşturmuştur.

Antika tiplerin bazıları anlatacak kişisel kahramanlık hikâyesi olmayan, toplum içinde dikkatli bakmayınca fark edilmeyen, kendini fark ettirmek için bilinmedik ve insan zihnini zorlayacak, tebessümle karşılık verilecek hikâyeler üreten insanlardır. Siyasi konulara girmeyen Yesari, *İstanbul'un Antika Tipleri*'nde yumuşak bir üslupla kişileri incitmeyecek tarzda mizah ağırlıklı, bazen beklenmedik sonlarla biten hicivler yazmıştır.

Eserin yazımında günümüz imlasına göre hareket ettik. Anlamı bilinmeyen ya da açıklanma ihtiyacı duyulan kelime, kavram, yer adlarını açıklamalarla izah edilmiştir. Kaynakları belirtilmeyen görseller, İstanbul Şehir Üniversitesi Taha Toros Arşivi'nden alınmıştır.

Eser kitaplaşırken yardımlarını esirgemeyen Sayın Doç. Dr. Turgay Anar'a, Sayın İbrahim Öztürkçü'ye, Sayın Şaban Özdemir'e, Ayşe Öztekin'e ve gözden kaçırdığım bazı kaynakları bana ulaştıran Sayın İsmail Toluay'a hassaten teşekkür borçluyum.

Tahsin Yıldırım
1 Aralık 2018, Çamlıca

Unutulmak¹

Bu sene üstat Süleyman Nazif'in ölümünün yıldönümünü sükûtle andık.

Türk nesrinin lâyemut² üstadı Süleyman Nazif, bundan on üç yıl evvel, 4 İkincikanun³ gecesi ölmüştü.

Gazetelerde, mecmualarda, üstadın ölümünün yıldönümüne ait tek satır göremedim. Halkevlerinde, ihtifali⁴ şöyle dursun, hatırası kısa bir konferansla bile tefriz⁵ edilmedi.

Üstadı bu kadar çabuk unutacak mıydık?

Bu unutkanlık neden?

Acaba yurdumuzun geçirdiği zelzele ve seylap felaketi, gazetelerimizi, mecmualarımızı, yaşlı ve genç bütün mütefekkir ve münevverlerimizi şaşırtdı da kaarilerin ikinci plana attıkları meseleleri düşünemiyorlar mı?

Gazetelerimiz, mecmualarımız, yaşlı ve genç bütün mütefekkir ve münevverlerimizin ruhlarındaki asalet ve refahını gösteren yüksek heyecan karşısında hürmetle eğilirim.

Fakat gazete ve mecmualarda, yine eskisi gibi her çeşit yazı ve resim çıkıyor. Yaşlı ve genç bütün mütefekkir ve münevverlerimiz ciddisinden mizahına kadar her çeşit yazılar yazıyorlar. Halkevlerinde, yine eskisi gibi konferanslar veriliyor.

1. *İstiklal*, 9 Ocak 1940, sayı: 6, s.2. (Y.N.)

2. Ölümsüz. (Y.N.)

3. Ocak. (Y.N.)

4. Anma töreni. (Y.N.)

5. Farz etmek, yetinmek. (Y.N.)

Kendi kendime soruyorum: Bu unutkanlık neden?

Tuhafıma giden bir şey var. Gazetelerde ve mecmualarda yine yavan bir eskilik, gençlik, ihtiyarlık münakaşası hortlamak üzere.

Gençler tanındılar, yaşlıların da kıymetleri bilindi. Sonra? Evet, sonra ne olacak?

Sonrası yok. Ölmeyegör! Aradan birkaç yıl geçmeden unutulup gidecek.

Demek ki şöhret de kıymet de eser de hatıra da pek met-hedilecek bir şey değil!

“Baki kalan bu kubbede” boş bir hava imiş!

Mahmut Yesari.

İSTANBUL'UN
ANTİKA TİPLERİ

Kozma Togo'nun çizimiyle Mahmut Yesari.

Gazelhun Nimet Efendi¹

Sesi güzel midir çirkin midir? Enfes midir ekreh² midir? Tatlı mıdır bet midir? Ne duydum ne şahit oldum... Lakabına rağmen çok sessiz bir adamdır. Tatlı yaz meltemlerine benzer. Yürüyüşü sessizdir. Gezdiği, dolaştığı yerlerde sesi sedası çıkmaz. İnsandan ziyade tayf³ halinde gibidir.

Kimseye dokunmadan, taciz, tazip⁴ etmeden, gürültüsüz, nümayişsiz⁵ yaşar. Ufak tefek yapıları olduğu için bu sessizlik şekline, vücuduna yaraşır.

Nezaketi son derecededir. Karıncaya basmaz. Sineği bile incitmez. Şapka çıkarışında, selam verişinde, pantolonunu diz yapmasın diye hafifçe çekerek oturduğunda, eliyle kravatını düzeltişinde, hülasa her hareketinde başka bir nezaket, manalı bir zarafet vardır.

Zarafet kelimesinden zihniniz şıklığa takılmasın. O kadar şıklık meraklısı değildir, hatta kıyafetini ihmal eder. Ondaki zarafet hal-i etvarındaki⁶ hususiyetidir.

1. *İkdam*, 7 Teşrinievvel (Ekim) 1928, sayı: 11300, s.4. (Y.N.)

2. İğrenç. (Y.N.)

3. Görüntü, hayalet, ruh. (Y.N.)

4. Eziyet etme. (Y.N.)

5. Gösterişsiz. (Y.N.)

6. Tavırlar. (Y.N.)

Kalbi de gayet iyidir, herkese muavenet¹ etmeyi bir vazife borcu telakki eder. Gazinoda otururken birdenbire kalkar, birini çağırır:

“Senin o Evkaf’taki² işini takip ettim. Mümeyyiz izinliymiş, imza ettiremedim. Yarın muhakkak imza ettiririm.”

Muhatabı kaşlarını çatar:

“Yine gazel okuyorsun. Hepsi masal...”

O derhal parmaklarını gözlerine götürür.

“Vallahi billahi tallahi doğru... Eğer sana yalan söylüyorsam iki gözlerim kör olsun... Ateşe kör bakayım... Bir tek evladımın hayrını görmeyeyim...”

Yemin faslı karşısındakinin ısrarına bakar. Meyhane-
de oturmuş içerken, yan masalardan biri seslenir:

“Nimet Efendi, bizim ilmühaberden ne haber?”

O hemen kalkar, seslenen zatın yanına gider:

“İmamı bulamadım, muhtar da evinde hasta yatı-
yormuş. Öbür güne kaldı.”

“Yine gazel okuyorsun... Bırak şu martavalları! Adam
diye işi havale ettik... Kaç gün oluyor birader!”

O, meze tabaklarındaki lokma lokma kesilmiş ek-
meklere elini götürür ve öper, başına koyar, gözlerine
götürür:

“Bak, şuna namert kapısında dileneyim. Şu nimet
çarpsın ki yalan değil... Vallahi billahi tallahi doğru... İki
gözüm kör olsun. Bir tek evladımın hayrını görmeyeyim.”

Doktorlar bir ara ona rakıyı men etmişlerdi. İlk gün-
lerde biraz sersem gibiydi. Fakat biraz sonra alışmıştı.

“Oh birader... Şimdi akşamları vaktiyle evime gidi-
yorum. Ağız tadıyla yemek yiyorum. Vaktinde yatıp vak-
tinde kalkıyorum. Sabahları dilim paslı, midem bozuk

1. Yardım. (Y.N.)

2. Vakıflar İdaresi. (Y.N.)

değil... Kafam da yerinde. Öyle baş ağrısı, uğultular da yok... Dünya varmış birader... Neydi o, sabahlara kadar içmek, körkütük olup sızmak... Hem parana ziyan hem vücuduna... Bunun sonu yok... Yediğın yemeğı ağzına mı yiyorsun burnuna mı... Bir araba kepazelik..."

Perhiz, bir müddet böyle devam etti. O zahiren¹ halinden memnundu. Lakin meyhanenin önünden geçerken adımları ağırlaşıyor, geri geri gidiyordu.

Bir gün yüzü gülüyor, pek neşeliydi. Onu gören arkadaşları, "Gel bakalım," dediler, "ne makamdan gazellerin var!"

"Bugün doktora tekrar muayene oldum. Rakıya müsaade edecek gibi... On gün daha perhiz et... O vakit katiyetle söylerim dedi."

"Hayırlısı olsun."

O, arkadaşlarının yüzlerine melül melül baktı:

"Sizi düşünerek mahzun oluyorum."

"Sebep?"

"Bilmez misiniz, ben, ağzıma içmem. Sizi de azdırırım. İçkiye başlayacağım diye sizlere acıyorum."

On gün, onun hep bu merhamet nefretiyle geçmişti. Nihayet tarihî gün geldi. O meyhaneden içeriye girince arkadaşları etrafını sardılar:

"Benim masaya..."

"Biz dururken dünyada olmaz..."

Onu aralarında paylaşamıyorlardı. O gecelik her masayı dolaştı, her arkadaşının gönlünü hoş etti.

Bu mukaddimeden sonra her gece, kemal-i intizamla² meyhaneye devama başladı, on beş gün olmuştu; iki arkadaş birbirlerine fısıldıyorlardı:

1. Görünüşte. (Y.N.)

2. Son derece düzenli. (Y.N.)

“Bizim Gazelhun rakıya para vermeye tövbe etmiş galiba!”

“Ne o? Hesabını sana mı verdirdi?”

“Öyle ya...”

“Bana da...”

Ve bütün arkadaşları aynı şeyi tekrar ettiler.

Gazelhun Nimet Efendi'nin doktor içkiye müsaade ettiği zaman arkadaşlarına niçin acıdığı anlaşılmıştı!

Baba Saffet¹

Pek yaşlı değildir. Ama genç ihtiyar bütün ahbabları, arkadaşları ona “Baba!” derler. Hatta gıyaben tanıyanlar bile Baba Saffet diye bilir.

Saçına, bıyığına kır düşmemiştir fakat yüzünün ışıkları bu zindeliği tekzip² eder.

Dünyada onun kadar nabz-aşna³ adam yoktur. Herkesin nabzına göre şerbet verir. Muhtelif fikirde muhtelif kanaatte insanları, bir arada da olsalar, yine maharetle idare eder. Bazen prensibi hilafına kavga, münakaşa ettiği de olur. Lakin bir Müslümanın bir Müslümana dargınlığı, bir tülbent kuruyuncaya kadar devam ettiğini daima göz önünde tutar.

Karşısında bir veya birkaç kişi konuşurken onun çehresinin hatları hal-i atalettedir⁴. Lakırdı arasında ismi geçen şahıs hakkında kati hüküm verilmeden o ne ağzını açar ne de kaşını gözünü oynatır.

Bu kelime lehinde de olmasa aleyhinde de olsa, Ba-

1. *İkdam*, 8 Eylül 1928, sayı: 11272, s.4. (Y.N.)

2. Yalanlamak. (Y.N.)

3. Nabızdan anlayan, mizaç bilen. (Y.N.)

4. İşlemez halde. (Y.N.)

ba Saffet'in cevabı muayyendir¹. Gözlerini kapar, başını eğer:

“Evet...”

Bazı zamanlar olur ki heyecanlanır. Tafsilata girer. İşte o vakit uçları damar damar hafif kanlı gözlerini açar sağ eliyle, dolgun kesik bıyıklarını sıvazlar:

“Ne söylüyorsun! Ben, daha neleri bilirim...”

Artık söyler, söyler... Yalnız bu tafsilatın uzunluğu veya kısalığı, muhatabının tahammülüne bağlıdır. Bu hususta Saffet Baba'da şayan-ı hayret bir sürat-i intikal² vardır. Sözün mecrasını derhal değiştirir. İşte bu sürat-i intikal sayesinde ki daima sözünü dinletecek birini bulabilir.

Bir mecliste konuşuluyor farz edelim. Saffet Baba'nın hiç sesi sedası çıkmaz. Körmüş, sağırmış gibi, yapılanlara ve söylenenlere lakayt kalır. Oradaki mevcudiyetini hissettirmekten çekindiğini zannolunur.

Halbuki o, sözlerin, jestlerin bir tekini, bir tekini kaçırmamıştır. Gözü ve kulakları, duyduklarını hassas bir diyagram gibi hafızasına, hem de kemal-i sadakatle³ kaydeder.

Biri ortaya şöyle bir söz atar:

“S... Bey'e ne oldu Allah aşkına? Gözleri perdelenmiş, bir azamet⁴ gelmiş... Kibri, azameti kime?”

Baba Saffet hemen alakadar olur:

“Onun ağabeyi de öyledir. Süründüğü zamanları bilirim. Bana kibir, azamet satamaz. Yüzüne tükürürüm, bugün de... Yarın da...”

1. Belli. (Y.N.)

2. Hayret edilesi bir geçiş hızı. (Y.N.)

3. Tam bir bağlılık. (Y.N.)

4. Gurur. (Y.N.)

Nabzgîrlikten¹ anlamayan muazzepler² ona takılırlar: “A... Pek iyi adamdır doğrusu... Öyle değil mi Saffet Bey?”

Baba Saffet tasdik eder:

“Evet... öyledir. Kendi yoksa Allahu burada... İyi adamdır, namusludur. Kibardır, kişizadedir. Sapına kadar erkektir vesselam... Kaç kere başım sıkışmıştı, yardım etti.”

Bir dakika evvel Baba Saffet’in reyini soran kanaatini değiştirir:

“Yok, yok, o kadar da yükseltme. Onun da hayatında kim bilir ne kirliler vardır.”

Baba Saffet biraz evvelki emniyet vesilesiyle başını sallar:

“Evet... İki kere emniyeti suiistimalden hapse girmişti. Karısı için oynuyor diyorlar. Kızını sormayın... Anası ahretliktir... Gençliğinde pek meşhurdur!”

Bir gün kahvede oturuyorduk. Bir ahbabın ayağına ip takmış, çekiştiriyorduk. Baba Saffet, almış yürümüş, atıp tutuyordu.

“O alçağı benim kadar bilmezsiniz... Bırak rezil dolandırıcıyı... İnsan onunla sokakta yan yana yürümeye korkar... Öyle ya, İstanbul demişler burasına... Herkes herkesin kirli çamaşırını bilir. Onun yanında gördüler mi, hemen dedikodu başlar. Selam vermek caiz değildir. Vallahi size de tavsiyem, o namertten selam sabahı kesin. Poliste bir ahbabım vardı, ona selam verdiğimi gördü de bana inceden inceye sualler sordu. Yani sizin anlayacağınız, adeta sorguya çekti. Ayağınızı denk alın, söylemek benden... Sonra başınız nara³ yanar... Hiç yoktan derde girersiniz. Git de ifade ver... Yalnız selamlaşınız,

1. Nabza göre şerbet verme hali. (Y.N.)

2. Acı, sıkıntı çeken. (Y.N.)

3. Ateş. (Y.N.)

fazla arkadaşlığımız yoktur de. Babanın bayraktar olduğunu anlatabilirsen anlat...”

Tuhaf tesadüf, bahsi geçen daha doğrusu ayağına ip takılan adam, kahveden içeri girmişti. Evvela bizi görmedi. Arkadaşlar, Saffet Baba’ya bakıyorlardı.

Saniye evvel söylenen o değilmiş gibi bir yüzü memnuniyetten parlayarak, süratle ayağa kalkmıştı. Aleyhinde atıp tuttuğu zata doğru ilerledi, yerden kandilli bir selam sarkıttı:

“Vay efendim, Allah ömürler versin... Siz buralara da gelir misiniz? Bu ne istiğna¹ velinimetim! Vallahi hasret kaldım... Devlethanenin² önünden geçiyorum, hani rahatsız etmekten çekindiğim için uğrayamıyorum... Hem billahi aklım fikrim, efendim sizde... Ne olur bu fakiri de hatırlayın. Sorunuz, daha demin sena-yı âlinizde³ buluyordum. Nasıl, öyle değil mi beyler?”

1. Uzak durma, nazlanma. (Y.N.)

2. Eviniz. (Y.N.)

3. Övgü. (Y.N.)

Palavracılar, dolandırıcılar, zamparalar, âlemciler, mirasyediler... Mahmut Yesari, kıvrak kalemıyla İstanbul'un bu "antika" tipleri arasında geziniyor. Her birini ince ince allayıp pullayarak tanıtıyor ve 20. yüzyıl başı İstanbul'unun şehir hayatına dair keyifli bir okuma sunuyor. Bugüne kadar gazete sayfalarında kalmış bu eğlenceli yazılar nihayet günümüz okuruyla buluşuyor.

"[Mahmut Yesari'nin] asıl kıymeti hayatında kavranmış değildir, ölümünden ve nesillerden sonra değeri artacak ediplerdendir."

Refik Halid Karay

"Mahmut Yesari, kendisinde ve benzerlerinin şahsında zürriyeti kurmaya yüz tutmuş bir bohem neslinin son mümessillerindendi. (...) Mahmut Yesari'nin ölümü, Türk edebiyatını ve gazeteciliğini benzeri az bulunur bir rikkat ve fazilet örneğinden mahrum bıraktı."

Peyami Safa

#türkedebiyatı #istanbul #şehirkültürü #istanbulgeceleri
#birezamanlaristanbul

Kapaktağı çizimi Kozma Togo

 CAN anlatı

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-3929-3

9 789750 739293